

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 10 d'agost de 2022

Catequesi sobre la vellesa. 16. «Vaig a preparar-vos estada» (cf. Jn 14,2). La vellesa, temps projectat cap al compliment

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Hem arribat a les darreres catequesis dedicades a la vellesa. Avui ens endinsem en la commovedora intimitat del comiat de Jesús dels seus, àmpliament recollida a l'Evangelí de Joan. El discurs de comiat comença amb paraules de consol i de promesa: «Que els vostres cors s'asserenin» (14,1); «I quan hauré anat a preparar-vos-la [l'estada], tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on joestic» (14,3). Boniques paraules, aquestes, del Senyor.

Anteriorment, Jesús havia dit a Pere: Tu «em seguiràs més tard» (13,36), recordant-li el pas a través de la fragilitat de la seva fe. El temps de vida que queda als deixebles serà, inevitablement, un camí a través de la fragilitat del testimoniatge i a través dels desafiaments de la fraternitat. Però també serà un camí a través de les emocionants benediccions de la fe: «Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i encara en farà de més grans» (14,12). Penseu quina promesa és aquesta! No sé si pensem a fons en això, si creiem en això en el fons. No ho sé... a vegades em sembla que no...

La vellesa és el moment propici per al testimoniatge commovedor i alegre d'aquesta espera. L'ancià i l'anciana estan a l'espera, a l'espera d'un encontre. En la vellesa, les obres de la fe, que ens acosten a nosaltres i als altres al regne de Déu, estan ja més enllà del poder de les energies, paraules i impulsos de la joventut i la maduresa. Però fan encara més transparent la promesa del veritable destí de la vida. I quin és el veritable destí de la vida? Un lloc a la taula amb Déu, en el món de Déu. Seria interessant veure si hi ha alguna referència específica a les Esglésies locals, destinada a revitalitzar aquest ministeri especial d'espera del Senyor —és un ministeri, el ministeri de l'espera del Senyor— que fomenta els carismes individuals i les qualitats comunitàries de la persona gran.

Una vellesa que es consumeix en el desconsol de les oportunitats perdudes implica el desconsol per a un mateix i per a tots. En canvi, la vellesa viscuda amb dolcesa, viscuda amb respecte per la vida real dissol definitivament el malentès d'una potència que ha de bastar-se a si mateixa i al seu èxit mateix. Fins i tot dissol el malentès d'una Església que s'adapta a la condició mundana, pensant així que governarà definitivament la seva perfecció i realització. Quan ens alliberem d'aquesta presumpció, el temps d'envelliment que Déu ens concedeix és ja en si mateix una d'aquelles obres “més grans” de què parla Jesús. De fet, és una obra que a Jesús no li va ser donada: la seva mort, resurrecció i ascensió al cel la van fer possible per a nosaltres! Recordem que “el temps és superior a l'espai”. És la llei de la iniciació. La nostra vida no està destinada a tancar-se sobre ella mateixa, en una imaginària perfecció terrenal: està destinada a anar més enllà, a través del pas de la mort —perquè la mort és un pas. En efecte, el nostre lloc estable, el nostre punt d'arribada no és aquí, és al costat del Senyor, on ell habita per sempre.

Aquí, a la terra, comença el procés del nostre “noviciat”: som aprenents de la vida, que —enmig de mil dificultats— aprenem a apreciar el do de Déu honorant la responsabilitat

de compartir-lo i fer-lo fructificar per a tots. El temps de vida a la terra és la gràcia d'aquest pas. La pretensió d'aturar el temps —voler la joventut eterna, la riquesa il·limitada, el poder absolut— no sols és impossible, sinó que és delirant.

La nostra existència a la terra és el moment de la iniciació a la vida: és vida, però que et porta endavant a una vida més plena, la iniciació d'una vida més plena: una vida que només troba la plenitud en Déu. Som imperfectes des del principi i continuem sent imperfectes fins al final. En el compliment de la promesa de Déu, la relació s'inverteix: l'espai de Déu, que Jesús ens prepara amb molta cura, és superior al temps de la nostra vida mortal. Doncs bé: la vellesa acosta l'esperança d'aquesta realització. La vellesa coneix definitivament el sentit del temps i les limitacions del lloc on vivim la nostra iniciació. La vellesa és sàvia per això: els ancians són savis per això. Per això és creïble quan ens convida a alegrar-nos del pas del temps: no és una amenaça, és una promesa. La vellesa és noble, no té necessitat de maquillar-se per a fer veure la seva noblesa. Potser el maquillatge s'ha de posar quan manca la noblesa. La vellesa és creïble quan convida a alegrar-se del pas del temps: però el temps passa i això no és una amenaça, és una promesa. La vellesa que redescobreix la profunditat de la mirada de la fe no és conservadora per naturalesa, com diuen. El món de Déu és un espai infinit, sobre el qual el pas del temps ja no té cap pes. I va ser precisament a l'Últim Sopar quan Jesús es va projectar cap a aquesta meta, quan va dir als seus deixebles: «Us asseguro que des d'ara ja no beuré d'aquest fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou amb vosaltres en el Regne del meu Pare» (Mt 26,29). Va anar més enllà. En la nostra prèdica, el Paradís acostuma a estar justament ple de felicitat, de llum, d'amor. Potser li pot faltar una mica de vida. Jesús, a les paràboles, parlava del regne de Déu posant-hi més vida. Ja no som capaços d'això, nosaltres, en parlar de la vida que continua?

Benvolguts germans i germanes, la vellesa, viscuda en l'espera del Senyor, pot convertir-se en l'"apologia" realitzada de la fe, que dona raó de la nostra esperança per a tots (cf. 1Pe 3,15). Perquè la vellesa fa transparent la promesa de Jesús, que es projecta cap a la Ciutat Santa de què parla el llibre de l'Apocalipsi (capítols 21-22). La vellesa és la fase de la vida més adequada per a difondre l'alegre notícia que la vida és una iniciació a una realització final. Els vells són una promesa, un testimoniatge de promesa. I el millor està pendent d'arribar. El millor encara ha d'arribar: és com el missatge de l'ancià i de l'anciana creients, el millor encara ha d'arribar. Que Déu concedeixi a tots nosaltres una vellesa capaç d'això!